

ע"פ 3475/23 - ערן אוזולאי נגד מדינת ישראל, צ.ח, י.ח

בבית המשפט העליון

ע"פ 3475/23 - א'

כבוד השופט ר' רון

לפני:

ערן אוזולאי

המערער:

נ ג ז

1. מדינת ישראל
2. צ.ח
3. י.ח

המשיבים:

בקשה לעיכוב ביצוע עונש מעצר שהוטל על המערער
בגזר דיןו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בת"פ
21-11-67808 מיום 24.4.2023 שניתן על ידי כב'
השופט העמיהת צ' קאפק

בשם המערער:עו"ד דוד גולן

בשם המשיבים:עו"ד יוסף קנפו

החלטה

1. לפניו בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בן 10 שנים שנגזר על המבוקש (שיוכנה להלן: המערער) בגזר דיןו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט העמיהת צ' קאפק) בת"פ 21-11-67808 מיום 24.4.2023, אשר תחילתו ביום 14.5.2023; וזאת עד להכרעה בערעור בעניינו.

כתב האישום וההילך בבית משפט קמא

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

2. ביום 29.11.2021 הוגש נגד המערער כתב אישום בעבירה של המתה בנסיבות דעת לפי סעיף 301ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן עבירה של נהייה תחת השפעה (مشקאות משכרים) לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות).

ביום 15.9.2021 חל ערב יום היכורים לשנת תשפ"ב. על פי עובדות כתוב האישום, בשעות הצהרים של יום זה שתה המערער משקאות אלכוהוליים אצל חבר בбар יעקב. מאוחר יותר, בשעות הערב (בשעה 19:00 Uhr), נסע המערער במכונית בעודו תחת השפעת האלכוהול לכיוון ביתו שבכפר סבא, דרך כביש מס' 4 (להלן: הכביש), כשהוא נסע בנתיב האמצעי של הכביש.

בכתב האישום נטען כי קיימת "מוסכמה חברתית" לפיה בערב יום היכורים וביום היכורים עצמו, מקובל להימנע מנסעה ברכב. עוד מצוין בכתב האישום כי מזג האויר באותו יום היה נאה וכי הראות בו הייתה טובות; וכן כי הכביש היה מואר. לאור העובדה שמדובר היה בערב יום היכורים, הייתה התנועה בכביש מועטה ואיטית, ועל הכביש היו גם הולכי רגל ורוכבי אופניים, ביניהם ילדים ובני נוער, אשר התחלכו ורכבו בנתיבי הכביש.

ברק חורי ז"ל (להלן: המנוח), ליד 10.11.2008, רכב על אופניו בנתיב בו נסע המערער. בשלב מסוים עצר המנוח את רכיבתו בנתיב הנסעה בסמוך לרוקבת נוספת, על מנת לבקש ממנה עזרה בנזילות. המערער הגיע בנסיעתו למקום בו עצר המנוח והתנגש בו בעוצמה. המנוח הוטה אל הכביש, כמה עשרות מטרים ממוקם ההתנגשות (AIROU זה יcone להלן: התאונה). כוחות משטרת שהגיעו למקום התאונה דרשו מהמערער ליתן דגימת דם כפי שהחוק מחייב, אך המערער סירב.

nidat ambulans שהגיעה למקום פינתה את המנוח למוון בבית החולים כשהוא במצב אנוש וסובל מפגעה רב מערכת. המנוח נפטר מפצעיו כמה שעות לאחר התאונה.

במעשיו המתוירים, נהג המערער במכונית בערב יום היכורים תחת השפעת אלכוהול ותוך נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרים התוצאה הקטלנית, ובכך גרם בנסיבות דעת למותו של המנוח.

3. המערער עצר, שהוא במעטץ מיום התאונה, ושוחרר ביום 24.9.2021.

4. המערער כפר במיחס לו בכתב האישום. הוא טען טענות רבות נגד האישום ובין היתר כי המנהג להימנע מנסעה ברכב במהלך ערביום היכורים ויום היכורים אינם עולה כדי "מוסכמה חברתית" וכי מדובר בהגדירה שגיאה; כי הוא שתה כמות זניחה של אלכוהול, ומיליא לא היה נתון להשפעת אלכוהול במועד התאונה; כי הכביש היה חסן באופן יחסי בנגדו לנטען בכתב האישום; וכי התאונה הייתה בלתי-נמנעת.

5. בסופה של דבר הרשע בית המשפט קמא את המערער ביום 26.1.2023 בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

בעניין האחריות לתאונה, נקבע כי היא רובצת כולה על המערער, משומם שנטל סיכון בלתי סביר באופן בו נהג.

מבחן עובדתי נקבע בהקשר זה כי הדרך הייתה מוארת וכי לא היו כל רכב נוספים שנסעו בכביש כאשר המנוח והרכבת הנוספת נעצרו וושוחחו, אך שדחה הראייה של המערער לא היה מוגבל.

עוד נקבע כי המערער נסע ב מהירות גבוהה, כפי שניתן להטיק בין היתר מהמרחיק שבו נמצא המנוח לאחר התאונה. המערער יכול היה למנוע את התאונה אילו היה נסע בתווך מהירות של 90-70 קמ"ש ובולם מבעוד מועד (המהירות המותרת המרבית בכביש ביןעירוני זה היא 90 קמ"ש, ועל כן לא הייתה מחלוקת). כמו כן, נקבע כי אכן קיימת מוסכמת חברותית כמצוי בכתב האישום בגין נסיעה ביום היכפורים, וכי מוסכמת זו חלה גם על נסיעה בכבישים ראשיים; וכי המערער היה מודע לכך. נקבע גם כי בעת הנסעה היה המערער טרוד במחשבות אחרות מלבד הנהיגה. בית המשפט גם הצר על כך שהאגנה ניסתה לגולל את האחריות על הוריו של המנוח, וטענה זו נדחתה אף היא.

6. עוד קבע בית משפט קמא כי הוכח מעלה לכל ספק סביר שהמעערער נהג תחת השפעת אלכוהול. זאת בין היתר מאחר שעלה פי עדות המערער עצמו, הוא רץ מיד לאחר קרות התאונה ופינוי המנוח לאזרם בתיהם המגורים, שתה מים וחזר למקום האירוע. בשלב זה הוא ביצע בדיקת "נשיפון" והתקבלה תוצאה של 660 מ"ג אלכוהול בלבד או יותר בסוף, לאחר שששתה מים כאמור (הרף התיכון המותר על פי התקנות הוא 240 מ"ג בלבד בסוף). כמו כן, אחד השוטרים שנכח בזירה העיד כי הריח ריח של אלכוהול מפיו של המערער.

כאמור, המערער התבקש לבצע בדיקת דם - אך סירב, בטענה שהוא פוחד מחטיטים. המערער נלקח לבדיקת נשוף, גם לגביה הביע התנגדות וניסה שלא לשתף פעולה. משומש שהייתה תקלת בבדיקה בбиוץ הבדיקה - לא יוחסה למערער עבירה של נהיגה בשכרות; אך הבדיקה שבוצעה - שעתים לאחר קרות התאונה - העידה על קיומו של אלכוהול בגופו.

ניסיונות נוספים שנלקחו בחשבון בהכרעת הדין היו שעל אף שדחה הראייה הרחב, לא ראה המערער את שני הרוכבים; ההודעה במשטרת לפיה מכיר של המערער הביע חשש כי למערער בעית התמכרות לאלכוהול; וכן גרסאות סותרות שמסר המערער באשר לשאלת האם ומתי שתי אלכוהול לפני קרות התאונה ובאיזה כמות.

7. באשר לעבירות ההמתה בנסיבות דעת, נקבע כי המערער נטל סיכון בלתי סביר בהינתן מכלול הנתונים - שתיתאי אלכוהול לפני הנהיגה; התעלמות מהמוסכמת החברתית שהיא ידועה לו בגין אפשרות הימצאות של רוכבי אופניים בכביש; וכן נהיגה "יעורית" על אף שהתקיימו תנאים אופטימליים לנהיגה.

8. לאחר הרשותו, גזר בית משפט קמא ביום 24.4.2023 את דיןו של המערער. בית המשפט סקר את נסיבות ביצוע העבירה; את הערך החברתי שנפגע - קדושת החיים והוחבה להגן על שלמות גופם ונפשם של כל המשתמשים בדרך; ואת מדיניות הענישה הנוכחית. בית המשפט אף עמד על נסיבותיו האישיות של המערער - בין היתר על תרומותיו הרבות לביטחון המדינה מאז שירותו הצבאי; על תרומותיו לחברה; ועל הייעדר עבר פלילי למעט 42 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה.

בית משפט קמא השית על המערער את העונשים הבאים: 10 שנות מאסר בפועל, בנייני ימי מעצרו; וכן מאסר על תנאי; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 20 שנים; פסילת רישיון נהיגה על תנאי; פיצוי בסך 150,000 ל"ג אשר ישולם להוריו של המנוח; וכן קנס בסך 20,000 ל"ג או 100 ימי מאסר תמורה.

9. בבקשתה דין צין ב"כ המערער כי הוא החל ליזגנו רק בשלב הטעונים לעונש בפני בית משפט קמא, וכי לא עלה בידו להגיש ערעור מנווקם לפני תחילת ריצוי עונש המאסר (אף שבפועל ערעור מנווקם הוגש ומצוי בתיק בית המשפט). בישיבת יום 11.5.2023, הוסיף ב"כ המערער וטען בעל פה כי יש לקבל את הבקשה. לגישתו, יש סיכוי לכך שהערעור יתקבל במלואו והמערער יזכה מהעירות שיויחסו לו, ולחלוfin יש סיכוי שהמערער יורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות חלף העבירה של המתה בנסיבות דעת.

בהתייחס לשינויי הערעור, הפנה ב"כ המערער לארבעה סוגים של תלמידים שנפלו לשיטתו בהכרעת דין של בית משפט קמא, ושפורטו על ידי גם בערעור שהגיש. הוא התייחס בהקשר זה לשدة הראייה שהוא למערער; למהירות נסיעתו; ל"מוסכמה החברתית" שנקבעה לגבי נסעה ביום הכיפורים; ולשכורתו הנטענת של המערער. הטעויות של בית משפט קמא בכל אחד מלאה כפי שהן פורטו בהודעתה הערעור, מביאות לגישתו למסקנה לפיה יש לזכות את המערער מהעירות שיויחסו לו.

ב"כ המערער הוסיף כי מדובר במילוי עיקוב מסרו. זאת לאור העובדה שהוא התייצב לכל ישיבות בית המשפט ולא ביצע עבירות נוספות מאז הרשותו. הוא אף הפנה בהקשר זה להחלטה שניתנה על ידי לאחרונה, בע"פ 2186/23 סאלם אבו עאנם נ' מדינת ישראל (16.3.2023; להלן: עניין אבו עאנם), בה עוכב ביצוע עונש מסרו של מי שהורשע בעבירה נהיגה (גרם מוות ברשלנות) בניסיבות שלישתו הן דומות מאוד לאלה של המערער דין.

10. מנגד, ב"כ המשיבה התנגד לבקשתו. הוא הדגיש את החומרה הרבה בעבירה שיויחסה למערער, שגרמה לקיפוח חייו של המנוח, חודשיים לפני שהוא חרג בר-מצווה; תוך שהוא צין כי יש בידיו מכתב מהוריו של המנוח (שהלא הוגש לתיק בית המשפט). ב"כ המשיבה התייחס לכל טענות המערער ביחס להכרעת הדין וטען כי אין בהן ממש. הוא צין כי הכביש בו התרחשה התאונה היה ריק ולא נסעו בו כל רכב נוספים מלבד מכוניתו של המערער; וכי ללא קשר לשאלת האם קיימת "מוסכמה" ביחס לנסעה ביום הכיפורים - היה על המערער לנוהג בהתאם לתנאי הדרך. עוד התייחס ב"כ המשיבה לעוצמת הפגיעה במנוחה, לעובדה שההתאונה התרחשה בשעות בין הערבאים, ולגרסאות הסותרות והמתפתחות של המערער ביחס לעניין השכוות.

ב"כ המשיבה הדגישה כי הכלל הוא ריצוי של עונש מסר ללא דיחוי, והמערער לא הוכיח כי יש לחזור בעניינינו מהכלל זהה.

דין והכרעה

11. כדי, ככל צריך נאשם להתחילה לרצות את עונשו מיד לאחר גזר דיןנו. עיקוב ביצוע העונש הוא חרג, ויש מקום לעכב את הביצוע لكن רק בניסיבות מיוחדות וחריגות שיש בהן כדי לגבור על האינטראס הציבורו ביעילות המשפט הפלילי ובاقיפה מיידית של גזר הדין (ראו למשל: ע"פ 5829/21 פאינה קירשנבאום נ' מדינת ישראל, פסקה 17 וע"פ 151/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9(19.1.2021)).

ההלהכה הפסוכה מנטה מספר שיקולים אליהם צריך בית המשפט להתייחס כדי לקבוע אם אכן התקיימו נסיבות חריגות

המצדיקות סטיה מהכלל ועיכוב ביצוע של גזר דין בו הוטל על נאשם עונש מאסר בפועל (ראו: ע"פ 99/111 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)).

בבקשר זה ניתן להבחין בין שני סוגי שיקולים שאלייהם התייחסה ההחלטה: סוג אחד של שיקולים נוגע לנזק האפשרי לאינטראס הציבורי מעיך ביצוע העונש אם בסופו של דבר ערעורו של המערער ידחה.

השיקול המרכזי והראשוני שיש להביא אותו בחשבון בקשר זה הוא השיקול הנוגע לתועלת הציבורית בריצוי מידי של עונש מאסר שהוטל על ידי בית המשפט, והחשיבות של סמכיות רבה ככל האפשר בין מועד ביצוע העבירה לבין מועד תחילת ריצוי העונש בגיןה. שיקול זה הוא השיקול המרכזי העומד בסיסו הכלל שנזכר לעיל לפיו בהעדר נסיבות חריגות - על נאשם להתחילה לרצות את עונשו מיד לאחר גזר דין.

יוער כי לטעמי, לאחר שזהו אחד השיקולים המשמעותיים בשלם בית המשפט אינו נגדר כלל לעכב עונשי מאסר, יש לבחון גם מתי בוצעה העבירה. כך, אם העבירה בוצעה זמן רב מאוד לפני מתן גזר הדין, עשוי להיות לעניין זה משקל - בין יתר השיקולים שיימנו להלן, בשאלת האם להורות על עיכוב ביצוע אם לאו.

12. שיקולים נוספים הנוגעים לאינטראס הציבורי, קשורים בחשש כי עיכוב ביצוע עונש המאסר עלול להביא לכך שהמעערער ימלט מאימת הדין; או שהוא יבצע עבירות נוספות. לכן, על בית המשפט להביא בחשבון במסגרת מכלול שיקוליו את חומרת העבירה ואת נסיבות ביצועה; ואת עברו הפלילי של המערער והתנהגותו במהלך המשפט.

כך, ככל שמדובר בעבירה חמורה יותר, גובר החשש מפני איימת הדין וכן גובר החשש מפני ביצוע עבירות נוספות על ידי המערער עד שיתחיל לרצות את מאסרו. גם עברו הפלילי של המערער משילך כਮובן על החששות הללו, ויש לו משקל - כפי שיש לו משקל כל איימת שבית המשפט נדרש לתת אמון בנאשם.

בבקשר זה יש משקל גם לשאלת האם המערער היה נתון במעצר או תחת תנאים מגבלים כלשהם בין מועד הגשת כתב האישום ועד לгазר דיןנו. אם שוחרר המערער בתנאים מגבלים - יש השלכה לשאלת האם הוא הפר את התנאים הללו אם לאו. ככל שמדובר למי שבמשך זמן רב לא הפר את תנאי השחרור ולא ביצע כל עבירה נוספת, או بما שהוא משוחרר במהלך המשפט ללא תנאי, יקטן משקלו של השיקול הזה ושל החשש מפני הימלטות או ביצוע עבירות נוספות של המערער; ולהיפך.

13. סוג אחר של שיקולים נוגע למערער עצמו, ולנזק שייגרם לו אם הבקשה לעיכוב ביצוע תידחה אך בסופו של דבר ערעורו יתקבל. החשש המרכזי שיש לחתת עליו את הדעת בקשר זה הוא החשש מפני מאסר נוסף של המערער, אם ערעורו יתקבל ויסתבר כי לא היה מקום לכך שהוא ישנה במאסר. בקשר זה נלקחים בחשבון השיקול של טיב הערעור וסיכון הצלחתו; תקופת המאסר שנגזרה על המערער; והשאלה האם המערער ערער על חומרת העונש בלבד או גם על הכרעת הדין. כן יש לשקל את הנسبות האישיות של המערער.

כך, אם המערער מערער רק על חומרת העונש, ואם הוטל עליו עונש מאסר ממושך, הרי בכלל בית המשפט ידחה את

בקשתו. זאת שכן גם אם ערעורו יתקבל, יהיה עליו ככל הנראה לרצות עונש מאסר כלשהו - ככלומר דחיתת הבקשה לא תגרום לכך שהוא ירצה עונש מאסר לחינם. מנגד, כאשר מדובר בעונש מאסר קצר יחסית, הנטייה היא להיעתר לבקשה. זאת כדי שהמעורר לא ימצא את עצמו מרצה עונש מאסר לחינם אם עונשו יופחת, ובהינתן פרק הזמן שעתדי לחולף עד לדין בערעור.

באותם מקרים בהם המערור מעורר גם על הכרעת הדין, משתנה מערכת האיזונים שיש להביאו בחשבון. כך, במקרים צזה אם ערעורו יתקבל, המערור לא יצטרך לרצות עונש מאסר כלל. מובן כי בנסיבות כאלה, אם בקשתו לעיכוב ביצוע תידחה, הוא ימצא עצמו מרצה עונש מאסר לחינם בגין עבירה שבסתופו של דבר יקבע כי הוא לא ביצע. מדובר בנזק ממשמעותו וכבד משקל מאוד של שלילת חירותו של המערור ללא צורך. لكن, יש חשיבות לבחינת סיכון הערעור. אם מדובר בערעור שאינו ערעור סרק, על בית המשפט לחת משקל רב לשיקול זה.

כן עשוי להונtnן משקל לנسبות האישיות של המערור ולשאלה באיזה אופן עלול המאסר להשיליך על מצבו או על מצבם של בני משפחתו (בין היתר כאלה הננסכים עלייו). זאת למרות שחזקתה על הערכאה שגורלה את עונשו שהביאה נושאים אלה בחשבון. בהקשר זה ניתן להביא בחשבון - כאשר הנسبות מצדיקות זאת - **שיעור שיקום** (כגון כאשר המערור הוא בעיצומו של הליך שיקום או גמילה שעולה יפה, ואשר קטיעתו עלולה להזיק להצלחתו).

14. לטעמי, כאשר בית המשפט נדרש לבחון את השאלה האם יש לעכב את ביצוע עונש המאסר שהוטל על מעורר, עליו להתייחס למכלול השיקולים הללו תוך הפעלה של מעין "מקבילית כוחות". זאת, תוך איזון בין הנזק שעלול להיגרם לumarur אם ביצוע עונשו לא יעוכב (וערעורו יתקבל); לבין הנזק החברתי מעיקוב הביצוע (אם הערעור ידחה). מובן כי על בית המשפט להתייחס לכל אחד מהשיקולים שנמנו בהתאם לנسبות המקורה הספציפי, ולהביא בחשבון את מכלול השיקולים ולישםם כדי לקבוע האם יש מקום לקבל את הבקשה.

15. במקרה דנן, לאחר שבדקתי את מכלול השיקולים הללו, אני סבורת כי דין הבקשה להידחות.

כפי שהבהירתי, המערור במקרה דנן מעורר על הכרעת הדין. כאמור, כאשר מדובר בערעור על הכרעת הדין, יש לבחון את סיכון הערעור. אם ישנים סיכויים טובים או אף סבירים כי הוא יתקבל, הדבר עשוי להטות את הקפ עבער קבלת הבקשה, וזאת כמובן אם אין שיקולים כבדי משקל המחייבים את דחיתה. מנגד, אם מדובר בערעור שהסיכויים שיתקבל הם קלים, גובר האינטרס הציבורי בכך שמי שהורשע בעבירה ונגזר עליו עונש מאסר - יתחיל באופן מיידי בריצוי עונשו.

16. מطبع הדברים אין בכוונתי כMOVן לקבוע מסמורות בשלב זה ביחס לסיכון הערעור. המוטב שידון בערעור הוא שיבחן את מכלול טענות המערור במסגרת הערעור ויכריע בהן. יחד עם זאת, יש לציין כי במסגרת הערעור מעלה המערער הן טענות שכטצאה מהן יהיה על ערכאת הערעור לשיטתו לזכותו; והן טענות שנובע מהן כי לא היה מקום להרשייע בעבירה של המתה בנסיבות דעת אלא לכל היתר בעבירה של גרים מותם ברשלנות. לטעמי יש להבחן בין סיכון הערעור לגבי כל אחת מהטענות הללו.

כך, ומכלוי לקבוע מסמורות בנושא זה, הסיכוי שטענות המערור יתקבלו באופן שיביא לזכוי מוחלט שלו אינו

גבוה ויהה על המערער להתגבר על משוכות לא פשוטות כדי שזו תהיה התוצאה. זאת בעיקר מאחר שאין מחלוקת שהמעערר הוא שגרם (מבחינה עובדתית) למותו של המנוח, כאשר פגע בו בעת שהמנוח רכב על אופניים והbia למותו, בלי שהוא הבחן בו לפני כן. אכן, גם במקרים כאלה תיתכן מסקנה לפיה חוף הקשר הסיבתי העובדתי, אין הנהג אחראי מבחינה משפטית למותו שגרם. אולם כאמור, למעערר לא יהיה קל לשכנע את בית המשפט בכך.

יודגש בהקשר זה כי פסק דיןו של בית משפט קמא הוא מפורט ויונה בו התייחסות מפורטת לכל אחת ואחת מטענות המערער. מדובר בעיקר במקרים עובדתיים שערכאת העורoor ממעטת מהתערב בהם. בית המשפט התייחס בין היתר לשדה הראייה שהיא למעערר, ומהירות הנסיעה שלו, למוסכמה החברתית ביחס לשימוש בכבישים ביום הכיפורים ולעובדתה שהוא נהג תחת השפעת אלכוהול.

עוד אצין כי ב"כ המערער טען בהתייחס לנסיעה בערב יום הכיפורים, כי אין איסור חוקי על נסיעה במכונית ביום זה, וכי אף בית משפט קמא שגה. אולם, השאלה האם על בית המשפט לבחון אותה איננה האם יsono איסור על נסעה במכונית ביום הכיפורים (איסור זה אכן אינו קיים). בית המשפט היה צריך לבחון האם הנהיגה של המערער בזמן ובנסיבות בהן בוצעה העבירה, הייתה צו שניתן לקבוע לגביה כי הוא נהג בנסיבות דעת או מצער ברשלנות.

בהקשר זה יש כמובן משמעות רבה לתנאי הדריך, לשאלת מה יכול היה הנהג לצפות ומה יכול לצפות הولي רג' ורוכבי אופניים שהיו על הכביש. אין ספק שניגנו שנוסע בכביש שה坦נוועה עליו דיליה ביותר כתוצאה מכך שמדובר בערב יום הכיפורים, וכאשר ישנים על הכביש הולי רג' ורוכבי אופניים - צריך להביא עניין זה בחשבון כאשר הוא נהג.

17. לאור האמור לעיל, אני סבורה אם כן כי הסיכוי שהמעערער יזכה לחלווטין מהעבירה שיוחסה לו הוא נמוך. לטעמי, הסיכוי היגבוי יותר הוא - אם בכלל - בטענותו של המערער לפיה הוא לא נהג בנסיבות דעת אלא לכל היותר ברשלנות. יובהר למען הסר ספק כי אכן קובעת כמובן כי זו תהיה התוצאה של פסק הדין, ואני סבורה כי גם במקרה זו יהיה על המערער להתגבר על משוכות רבות ולא פשوطות כלל, לאור הכרעת דין המפורטת של בית משפט קמא והנסיבות העובdatים שנקבעו בה.

מהר שתהסכנו לכך שהמעערער יזכה הם נמנוכים, ומאחר שם הוא יורשע בעבירה של גרים ממות ברשלנות, יש סיכוי היגבוי שהוא עליו לרצות עונש מסר בפועל (גם בהקשר זה אכן קובעת כמובן מסמות), ואני סבורה כי השיקול של יעילות המשפט הפלילי וביצוע המסר בסמוך לאחר גזר הדין - גובר בנסיבות המקרא דין.

18. כאמור, המערער הפנה להחלטתי בעניין ابو עאנם, וטען כי העובדות בה הן דומות מאוד לאלה נשוא בקשרתו. אולם, בהחלטה זו צוין מפורשות כי גם אילו היה המערער מתחילה לבצע את עונשו במועד מתן ההחלטה "הרי שמדובר בריצוי עונש בחלווף תקופה של כ-8 שנים לאחר התאונה, פרק זמן ממושך מאוד ללא ספק" (שם, פסקה 10). لكن צוין כי השיקול של "מידות הענישה" אינו משמעותי בנסיבות אותן מקרה. זאת לאור הפסיקה לפיה חלווף הזמן מאז ביצוע העבירות יכול להטות את הcpf לטובות קבלת בקשה לעיכוב ביצוע כאשר כפות המאזינים מעונינות, בעיקר כאשר הנאים לא נעצר ולא נשלח לחלוופת מעצר (ראו: ע"פ 613/23 ח'אלד סלים נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (2.2.2023)).

בניגוד לעובדות אותו מקרה, במקרה דין מדובר בעבירה שבוצעה ביום 15.9.2021, היינו לפני כונה וחצי

בלבד. בנסיבות כאמור, השיקול של "מידות הענישה" הוא בעל משקל רב הרבה יותר מאשר בעניין ابو עאנם שנזכר לעיל. לכן, אני סבורה כי במקרה דנן - בנגד לעניין ابو עאנם, אין מקום לקבל את הבקשה.

19. לכן, לאור כל האמור לעיל, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחתת.

המערער יתחיל לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו ביום 25.6.2023.

על המרער להתיעץ לתחילה רצוי עונשו בביב"ר לפי החלטת שב"ס ביום 25.6.2023 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברטותו תעוזת זהות או דרכון. על המרער לתאמם את הכנסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחון ומינוי של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, כ' באיר התשפ"ג (11.5.2023).

שפט